

LBRIS

We know
books

LEIGH RIVERS

LITTLE STRANGER

SERIA WEB OF SILENCE

(1)

Traducere din limba engleză și note de
SORIN PETRESCU

EpicLove

LBRIS

We know
books

PARTEA ÎNTÂI

OLIVIA

Olivia — vârsta: 7 ani

Mama mă ține de mână, iar eu mă legăn, plină de entuziasm, încălțată cu pantofiorii mei roz, cu sclipici. Este o zarvă grozavă în aeroport: oamenii roiesc de colo până colo, alergând cu valize și sacoșe, gata să se îmbarce în avionul uriaș!

— N-a ajuns încă? o întreb pe mama.

Zâmbesc cu toată gura și continui să mă legăn, fără să-i dau drumul la mână.

— Încă nu, scumpo! răspunde ea, aruncându-i o privire tatei.

Tata nu pare la fel de încântat ca noi două, dar eu le-am auzit discuția de azi-dimineață, și până și el așteaptă cu nerăbdare să-l cunoască în sfârșit.

Să-l cunoască pe noul meu frățior. Este cu un an mai mare decât mine și, din ce am auzit în timp ce trăgeam cu urechea, a suferit un abuz — un cuvânt pe care l-au folosit și atunci când m-au adoptat pe mine.

Tata își pune o mână pe capul meu, ca să mă oprească din legănat. Nu-i place când fac chestia asta. De obicei, îmi dă o palmă la fund și mă trimite în camera mea.

— Nu te mai agita atât! Îmi promiți să te porți așa cum se cuvine, îngeraș?

Aprob frenetic din cap și zâmbesc, ridicând degetul mic de la o mână.

— Promit!

Dar el nu-mi prinde degetelul cu degetul lui mic, iar eu las mâna în jos, punând botul. Mama scoate un sunet strident de entuziasm și se apleacă spre mine.

— Scumpo, el este noul tău frățior. Mai ții minte când eu și tata te-am salvat din locul acela rău? Tot de acolo l-am salvat și pe el!

Spre noi vine un băiat care ține în mână o pungă de plastic. Nu are valiză? Este mai înalt decât mine, are păr negru și ochii cei mai albaștri — culoarea părului păpușii mele preferate.

Doamna care-l ține de mână își dă ochii peste cap și mormăie spre mama:

— Baftă!

După care îi întinde tatei câteva hârtii și îi spune:

— Semnați astea! Ultima pagină este despre psihoterapeutul lui. Vă rog s-o păstrați și s-o scanati, după ce ați citit-o cu atenție, și să confirmați că va ajunge la toate ședințele de psihoterapie!

Tata pufnește.

— Ești sigură că asta vrei? Ai luat în considerare dosarul lui?

Se uită la mami, iar ea îl privește printre gene.

— Da, Jamieson. Tu ai fost primul care mi-a arătat cazul băiatului, așa că ori îți pui un zâmbet pe față, ori o s-o fac eu însămi.

Tata zâmbește.

Îmi flutur rochița de prințesă din tul, ca să-l impresionez pe băiețel. Vreau să fie la fel de fericit ca mine, dar el nici nu surâde, nici nu aplaudă. Pare... trist. Mama spune că, atunci când îi vorbesc, o înveselesc, așa că fac un pas în față.

— Salut! spun eu, zâmbind cu toată gura. Mă numesc Olivia. Am șapte ani! adaug și ridic șapte degete. Crezi că arăt ca o prințesă?

Apoi arăt spre rochița mea.

Băiatul mă măsoară din priviri și face un pas. Ridic fruntea. Seamănă cu pompierul care m-a scos din casa în flăcări: e ca un turn uman mare, ambulant!

De ce nu-mi spune și el „salut”? Nu-i place rochița mea? În loc să vorbească, își ridică puțin capul, holbându-se la mine. Zâmbetul mi se ofilește.

— Nu-ți place rochița mea?

Port o rochiță roz, cu sclipici, care se asortează cu fundele din păr. Mama chiar mi-a dat voie să mă dau cu luciul ei, pentru ca buzele mele să strălucească precum stelele.

El face un gest cu mâinile. Mijesc ochii, după care mă uit la mămica. Vorbește cu doamna aceea. Tata scrie ceva pe hârtoagele alea. Mă întorc iar spre băiat, și el repetă gestul acela din mâini.

— Ți-a fost frică în avion? Eu plâng de fiecare dată când prinde viteză și se avântă spre cer! Tata ne duce mereu cu câte unul. Acum este și tatăl tău!

Băiatul se holbează în continuare la mine. Își duce mâna la ceafă și își ciufulește părul negru și ondulat.

Vreau să mă răsucesc iar spre ai mei, dar băiatul mă prinde de încheietură, silindu-mă să-l privesc. Face din nou gesturi cu mâinile, iar eu clipesc, surprinsă. Nedumerită, îmi înclin și eu capul, cum a făcut el cu un minut în urmă, și părul castaniu îmi cade în ochi.

Băiatul arată spre ușile turnante și-mi întinde mâna. Mama și tata vorbesc în continuare cu doamna, așa că-i dau voie să mă ia de mână și fugim împreună spre uși. Oare vrea să se joace de-a v-ați ascunselea? Sunt foarte dibace când vine vorba să dibui locuri bune de ascuns.

Chicotesc în timp ce tropăi cu pantofiorii mei, lăsându-mi părul să-mi fluture nebunește peste umeri.

Pe când mă aflam în cealaltă casă, fetele și băieții jucau mereu o mulțime de jocuri. Băieții ne fugăreau și, dacă ne prindeau, trebuia să mergem la temniță. Eram tare mulți! Aveam o mulțime de prieteni! Dar pe urmă au venit mama și tata, m-au găsit și m-au dus acasă la ei.

Ei stau într-o casă foarte mare, și mama mi-a spus că, dacă sunt cuminte, o să primesc un cățeluș de ziua mea.

Va fi prima mea aniversare alături de ei. Abia aștept să primesc primul cadou din viața mea.

— Încotro mergem? îl întreb, în timp ce mă trage prin aeroport, evitând toți oamenii preocupați, mult mai înalți decât noi.

La un moment dat mă împiedic și scot un chițăit, dar băiatul mă prinde și mă repune pe picioare.

O luăm iar la fugă, și râd din nou. Băiatul se oprește în dreptul unei uși și privește de jur împrejur, după care mă trage dincolo de ușă. Tresar și încerc să ies când îmi dau seama că suntem într-o toaletă plină de băieți.

Ținându-mă bine, băiatul mă obligă să-mi ridic privirea spre el, după care gesticulează iarăși din mâini, arătând spre sine. Cum tot n-am habar ce vrea să spună, el arată spre gura lui și clatină din cap — după care arată spre gura mea și aprobă din cap.

— Nu poți să vorbești?

El încuviințează, și fac ochii cât roata carului.

— Nu-i nicio problemă! Nici eu n-am putut să vorbesc foarte mult timp. Te pot învăța!

Enervat, băiatul afișează o expresie de exasperare. Ce purtare de bădăran!

El arată din nou spre mine, după care-și apasă palma pe piept, și, când vine mai aproape, în ochii lui disting ceva înspăimântător. Vreau să mă întorc la ai mei. Dar până să apuc să-l întreb ce naiba face sau să strig din toți bojocii, tata deschide brusc ușa, iar mama mă trage în brațele ei.

— Parcă ți-am spus că nu vreau belele! țipă tata la mine.

Închid ochii și aștept să-și continue urletele, dar n-o face.

— Și tu! se răstește el la băiat. Tu ai dat-o-n bară, mi-
cuțule! Încă două faze ca asta, și-ți muți fundul în *altă* casă.
Acum ești Malachi Vize, iar noi, cei din familia Vize, nu
călcăm strâmb, așa că obișnuiește-te cu chestia asta!

Îmi arcuiesc buzele într-un surâs. Și eu sunt o Vize. Noi
nu ne temem de nimic. În afară de păianjeni — ăștia îmi
dau fiori!

Băiatul își pleacă fruntea și-și mișcă pumnul în cerc, în
dreptul pieptului.

— Ne spune că-i pare rău, scumpo, îmi șoptește mama.
Comunică prin limbajul semnelor.

— Ce-i aia? Vreau și eu să fac așa.

Ea chicotește și mă sărută pe frunte.

— O să te învăț. O să-i învățăm pe toți.

— Chiar și pe servitori?

Ea încuviințează din cap și-mi dă o șuviță de păr pe
după ureche.

— Da, vom face în așa fel încât bucătarul, cameristele
și paznicii să învețe limbajul semnelor. Malachi se va simți
bine în casa noastră. Acum este unul de-al nostru.

Mama mea nouă este o femeie de treabă. Nu țipă nici-
odată la mine și nu mă sperie, așa ca tata. Îmi face mereu
codițe, îmi dă unghiile cu oja și cântă împreună cu mine
în mașină.

Îmi place mămica mea.

În mașină, stau lângă Malachi, care se holbează tot dru-
mul la mine. Este un pic cam ciudat și îmi dă o stare de
neliniște. Cu toate astea, eu îi zâmbesc, dar el se mărginește
să-și incline capul, ca și cum m-ar studia cu atenție. Se uită
la părul meu. Oare îi plac fundele pe care le port?

Odată ce intrăm în camera mea, pe care, de-acum îna-
inte, o voi împărți cu el, pentru că mama crede că așa am
putea noi doi să ne apropiem, băiatul se așază pe patul
aflat vizavi de al meu. Mă urmărește în timp ce-i prezint
casa păpușilor. Nu râde când spun o glumă sau când o fac
pe Barbie să vorbească cu el. După ce îi ofer o păpușă, să
se joace cu mine, el îi smulge capul, iar eu casc ochii cât
cepele.

— Nu! strig eu, înhățând păpușa. Nu face asta, Malachi!

El arată iar spre mine, după care-și pune palma pe piept.

— Ce înseamnă? îl întreb eu, îndesând capul păpușii
la loc și ascunzând-o în casa păpușilor. Mă înveți și pe
mine?

El însă rânjește, apoi îmi ia o șuviță de păr și o freacă
între degete.

— Vrei să-mi miroși părul? Miroase a căpșuni!

Ridică șuvița de păr la nas și inspiră, cu ochii închiși.
În momentul următor, îngheț — mă trage spre el și mă
îmbrățișează. Strâns de tot. Îmi apasă capul de pieptul
lui și-mi miroase părul. Își trece degetele prin el, iar eu
chicotesc.

Se trage înapoi și face iar o serie de semne. Pun mâna pe o foaie de hârtie și pe o cutie cu creioane, apoi i le întind.

— Poți să scrii? Dacă nu, o să te învăț și asta.

Îl văd că ia creionul negru și scrie ceva care nu are deloc sens:

A mea.

2

Olivia — vârsta: 11 ani

— Iar când apeși clapele în același timp, sună așa!
Pianul scoate un acord, în timp ce profa mă învață cum să cânt „Mulți ani trăiască!”. Iau lecții de pian cu ea de vreo două săptămâni și am rugat-o să mă învețe cântecelul ăsta, ca să i-l cânt lui Malachi.

El împlinește azi doisprezece ani, dar nu vrea nici petrecere, nici picnic cu familia. Dimpotrivă, pare trist. De obicei îmbrățișările mele îi dau o stare mai bună, ca atunci când stau lângă el în pat și ne uităm la filme, dar m-a refuzat când i-am propus asta mai devreme.

În fine, a făcut semn că „nu”, fiindcă tot nu vorbește. Mama spune că el a ales să nu vorbească și că nu a mai vorbit de la cinci ani. Nu-mi dau seama de ce. Tata mi-a spus că o să mă lămurească atunci când o să mai cresc.

Uneori, când stă întins în pat sau în cortul pe care l-am înălțat în salon, încerc să-l păcălesc ca să vorbească, însă insistența mea doar îl enervează, după care nici nu vrea să

mă mai bage în seamă zile în șir. Prietenii mei îl consideră un ciudat, pentru că nu vorbește, și se prăpădesc de răs fiindcă el comunică prin semne cu mine, dar eu le închid gura imediat.

Împărțim în continuare aceeași cameră. Mama a vrut să-l mute în alta, însă el a rugat-o să-l lase cu mine. Se teme de întuneric și, uneori, se culcă lângă mine. Și nu cred că-l place pe tata prea mult. Ieri, Malachi a ieșit din biroul lui cu un ochi vânăt.

Malachi intră în cameră, iar eu, de la pian, ridic ochii spre el. Poartă un hanorac negru și are gluga trasă pe cap, care îi acoperă aproape în totalitate părul negru, ondulat. Se așază pe canapea, în fața pianului și rămâne cu privirea la mine.

La finalul lecției, profa merge să vorbească cu mama, ca să-și reprogrameze următoarea lecție, și încep o discuție. Le aud vorbind despre ziua lui Malachi și despre faptul că tata nu va fi aici, pentru că va lucra intenționat până târziu.

Malachi se ridică și vine să se așeze pe taburetul de lângă mine. Îmi comunică prin semne: *Mă înveți?*

Îmi urmărește degetele în timp ce-i cânt ceea ce abia am învățat, iar când își dă seama ce cântec este, ochii i se luminesc. Zâmbesc larg și ridic din umeri.

— La mulți ani! spun eu încet. Ar fi trebuit să fie o surpriză.

El îmi răspunde prin semne „Mulțumesc” și face iarăși un gest spre pian. *Cântă!*

De data asta încure notele, iar el râde pe înfundate văzând că mă bosumflu și-mi încrucșez brațele la piept. Malachi apasă apoi clapele din fața lui, cele cu sunete ascuțite. Mă străduiesc să nu izbucnesc în răs — nu se pricepe deloc să cânte la pian.

— Ți-a plăcut cadoul pe care ți l-am luat? Mama m-a ajutat să-l aleg.

El dă din cap că da și mă pupă pe obraz, spunându-mi prin semne „Mulțumesc”.

Îmi întorc capul și-i fac semn spre celălalt obraz. Îl pupă și pe acesta, apoi îi arăt fruntea, pe care o pupă, de asemenea. Când îi fac semn la nas, îmi sărută buzele, iar eu înlemnesc.

Trăgându-mă înapoi, îl fixează cu ochii mari.

— Mama mi-a spus să nu-i las pe băieți să mă sărute! Și tu ești băiat!

Sunt fratele tău, așa că nu se pune.

— Serios?

El confirmă din cap, cu o sclipire în ochi. Mă privește preț de câteva clipe, după care se întoarce și apasă iar clapele pianului.

Mă uit peste umăr și o zăresc pe mama. Stă în pragul ușii și pare absorbită de tortul aniversar pentru Malachi, pe care-l ține în mâini și ale cărui lumânări deja se topesc.

Seara târziu, tata se întoarce acasă, îl trage pe Malachi din pat, iar când îl întreb ce s-a întâmplat, urlă la mine să-mi văd de somnul meu.

După câteva ore, la întoarcerea în camera noastră, Malachi tremură din tot corpul și, prin semne, îmi spune să-l iert. Îl țin în brațe până când adoarme.

3

Olivia — vârsta: 16 ani

Îmi pieptăn părul în fața oglinzii, apoi îl prind într-o coadă de cal, ca să nu-mi cadă peste față. Mă dau un pic cu rimel și caut luciul meu de buze preferat. Dacă nu mă grăbesc, o să întârzii la antrenamentul majoretelor. În calitate de căpitan, trebuie să dovedesc simț de răspundere și să mă prezint la fața locului cu cel puțin douăzeci de minute înaintea tuturor.

Simt că mă cuprinde frustrarea și trântesc la loc sertarul, dând drumul unui șuierat prelung de iritare.

— Unde-o fi? mormăi în timp ce scotocesc prin borselele cu farduri.

Îmi trag rucsacul pe podea și scrutez cu privirea toată camera. Mă aplec să verific din nou în rucsac, și, exact atunci, cineva bate la ușă.

În prag apare Malachi, care țină în mână luciul meu de buze.